

han ønskede — og han udtalte oven i Købet det Haab, at vi snart maatte komme til at behandle de forskellige Spørgsmaal om Kirkens Adskillelse fra Staten, som omhandles i vor § 18 —, skulde denne Udskillelse af de virkelige Kristne ikke ske sektvis, men samlet. Det kan være rigtigt, men jeg tilføjer, at den bør heller ikke ske klumpvis. Hverken sektvis eller klumpvis. Jeg forstaar meget godt, at man ikke ønsker, det skal være smaa sektvise Udtrædelser, men det er lige saa galt fra en kristelig Betragtning, at det bliver Klumpen, der træder ud som Frikirke. Thi hvad er der saa naaet? Det skulde dog være en virkelig Adskillelse mellem Kristne og ikke Kristne. Derfor ønske vi ikke faste, lovorganiserede Menighedsraad, fordi de yderligere klumpe sammen. Vort Forslag paa dette Punkt, at Menighedsraadene blive frivillige — det vil sige, at disse Menighedsmøder, som vi kalde Kirkestævner, kunne, hvor de ville det, hvor Forudsætningerne ere til det, hvor der er et almindeligt Ønske derom, oprette Menighedsraad eller Kirkenævn eller vælge andre Repræsentanter og selv bestemme Valgmaade og Valgform o. s. v. —, er i Overensstemmelse med et Forslag, der i 1901—1902 blev stillet af Harald Holm her i Salen. Jeg beder de ærede Medlemmer, der interessere sig for det, om at undersøge det Ændringsforslag, Harald Holm stillede i 1901—1902; der ville de finde en Paragraf, der i sit Væsen ganske stemmer med det Forslag, vi her fremsætte.

Dette er det første Hovedpunkt i vort samlede Ændringsforslag. Det næste omhandler Præsteembedernes Besættelse. Saa længe vi have en Folkekirke eller Statskirke, er Præsten en Statsembedsmand, og saa maa alle Statsborgere, der tilhøre Folkekirken, have Indflydelse paa hans Ansættelse, saafremt vi overhovedet skulle give Indflydelse paa Præsteansættelse. Vi henholde os i den Henseende gennem de fleste af vore Paragraffer i alt væsentligt til det Lovforslag, som den forrige Kultusminister, Nielsen, fremsatte den 2. April dette Aar, men som desværre ikke naaede til Behandling her i Salen. Efter vort Forslag blive altsaa alle til Folkekirken hørende, der opfylde de kommunale Valgretsbestigelser, valgberettigede.

Vi have saa meget mere søgt at føre disse to Hovedpunkter ud i Livet gennem vort samlede Ændringsforslag, som det forekommer os, at der i den nuværende Kultusministers Lovforslag i Virkeligheden

er Tendenser i den Retning, som vi kun søge at føre efter vor Mening ud i deres Konsekvenser. Det foreliggende Lovforslag indskrænker jo vitterligt Menighedsraadenes Betydning ikke saa lidt ved at henlægge en hel Del af de vigtigere Sager til Menighedsmøder. Vi skulle dog altsaa have Menighedsmøder, kun med deres Samtykke kunne Menighedsraadene tage Beslutning om de vigtigere Sager. Der er her en Bevægelse bort fra Menighedsraadene over til Menighedsmøderne, det vil sige bort fra det faste, tvungne, lovorganiserede til det mere frivillige; for det kan ikke nægtes, at selv om Valgretten er til Menighedsraadene ganske den samme som Adgangen til Deltagelsen i Menighedsmøderne, ville disse af sig selv forme sig som noget mere frivilligt. Der skal man give personligt Møde, det vil blive ligesom en snævrere Kreds, det vil faa en noget mere kirkelig Karakter, derom kan der neppe være nogen Tvivl.

Der er i det foreliggende Lovforslag en Tendens til Overgang fra Menighedsraad til Menighedsmøder, og det samme gælder ogsaa Paragrafferne om Præsteembeders Besættelse, idet man der foreslaar Menighedsraadet forstærket med Mænd og Kvinder valgte af et Menighedsmøde. Men der fremkommer her, som vi gøre opmærksom paa i Betænkningen, et misligt Forhold. Meningen er jo, at det skal være de i Øjeblikket, naar Præsteembedet besættes, tilstedeværende Stemninger og Ønsker, der skulle gøre sig gældende. Det er en rigtig Betragtning, men sæt, at der i et gammelt Menighedsraad sidder f. Eks. 6, der ere stemte for Pastor A., og 3, der ere stemte for Pastor B., men at Valget, naar Præsteembedet skal besættes, viser, at der vælges 5, der ere for Pastor B., og 4, der ere for Pastor A. Man vil let se, at saa bliver der et Flertal paa 10 for Pastor A. mod et Mindretal paa 8 for Pastor B., skønt Pastor B. faktisk havde Flertal ved det Valg, der er afholdt med Præsteembedets Besættelse for Øje. Det vil sikkert vække umaadelig Misstemning, at et nyt, om jeg saa maa sige, aktuelt Flertal kan overstemmes af et gammelt Flertal, der herved jo viser sig at være forældet, idet det viser sig ikke længer at være Udtryk for den Stemning, som i Øjeblikket findes i Sogmenigheden. Det er et højst uheldigt Forhold. Derfor maa vi hellere gøre Skridtet helt ud og lade det være de aktuelle Stemninger og Ønsker i Sogmenigheden, der helt ud faa Indstil-